03/02/2019

Ο Μητρ.Βεροίας στην Πανήγυρη των Προστατών της Ηρωϊκής Νήσου των Σπετσών

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το διήμερο 2 και 3 Φεβρουαρίου πανηγύρισε ο ιερός Ναός Αγίων Νεομαρτύρων Ιωάννου, Νικολάου και Σταματίου, Προστατών της Ηρωϊκής Νήσου των Σπετσών.

Στον εορτασμό μετείχαν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ο οποίος προεξήρχε του τρισαρχιερατικού συλλείτουργου και κήρυξε το θείο λόγο, Σταγών και Μετεώρων κ. Θεόκλητος, ο οποίος χοροστάτησε στον πανηγυρικό εσπερινό και κήρυξε το θείο λόγο και ο επιχώριος Μητροπολίτης Ύδρας και Σπετσών κ. Εφραίμ, ο οποίος χοροστάτησε στην πανηγυρική Δοξολογία και τη λιτανεία που ακολούθησε.

Στο τέλος της Δοξολογίας ο Σεβασμιώτατος Ύδρας κ. Εφραίμ τίμησε τους δύο Αρχιερείς με τον Σταυρό των Νεομαρτύρων, που αποτελεί την υψηλότερη τιμητική διάκριση της Ιεράς Μητροπόλεως Ύδρας.

Κατά τη θεία Λειτουργία έψαλε η Μικτή Νεανική Χορωδία Θεσσαλονίκης «Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος», υπό τη διεύθυνση του Ελλογ. κ. Χρυσόστομου Σταμούλη, Καθηγητού του Α.Π.Θ.

Κατά τη διάρκεια των ιερών ακολουθιών τέθηκαν σε προσκύνηση των πιστών αποτμήματα του ιερού Λειψάνου του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλήτη, που μετέφερε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας κ. Παντελεήμων, κατόπιν αιτήματος του επιχώριου Μητροπολίτου κ. Εφραίμ, δεδομένου ότι ο Άγιος Δημήτριος συνδέεται υμνολογικά με τους Τρεις Νεομάρτυρες των Σπετσών.

Ομιλία του Σεβασμιωτάτου

«Βαβαί τοσαύτης ἀδελφῶν εὐ-θαρ--σίας! Σπεύδουσιν ἄμφω τίς ἐκ-τμηθῇ πρῶτον!»

Ἑορτή φαιδρά καί χαρμόσυνη γιά τήν περιώνυμη νῆσο τῶν Σπετσῶν ἡ ἡμέρα τῆς μνήμης τριῶν ἐκλε-κτῶν της τέκνων, τῶν ἁγίων νεο-μαρτύρων Νικολάου, Ἰωάννου καί Σταματίου, τῶν ἐν Χίῳ μαρ-τυ-ρη--σάντων.

Τό μαρτύριο τους γιά τήν πίστη καί τήν ἀγάπη τοῦ Χρι-στοῦ «ὀσμή εὐωδίας πνευμα-τι-κῆς», πού ξεκινᾶ ἀπό τό νη-σί σας, τίς Σπέτσες, τό νησί τῶν ἀρω-μά-των, ὅπως κατά μία ἐκδοχή ἐτυμολογεῖται τό ὄνο-μά του, καί φθάνει μέχρι τή μυ-ρο-βόλο Χίο, ὅπου οἱ τρεῖς ἅγιοι νεο-μάρτυρες ὑπέμει-ναν τόν μαρτυρι-κό θάνατο γιά νά μήν ἀρνηθοῦν τήν πίστη τους στόν Χριστό.

Ξεκίνησαν οἱ τρεῖς ἅγιοι Νεο-μάρ-τυρες ἀπό τίς Σπέ-τσες, μεταφέρο-ντας μέ τό πλοῖο τους λάδι, τό ὁποῖο ἐμπο-ρευ-όταν. Ὅμως δέν ἦταν τό λάδι τό πο-λύ-τι-μο ἐμπόρ-ευ-μά τους. Ἦταν ἡ ψυ-χή τους καί ἡ πίστη τους στόν Χρι-στό.

Καί μπορεῖ τό πλοῖο τους νά ἐξώ-κει-λε στή Μικρασιατική Κρή-νη, ἀνα-γκάζοντας τούς τρεῖς ἁγί-ους Νεομάρτυρες καί τούς συν-τα-ξι-διῶ--τες τους νά διακόψουν τό τα-ξί-δι τους καί νά προσπαθή-σουν νά ἀπο-κα-ταστή-σουν τή βλά-βη στό πλοῖο γιά νά συνεχίσουν, ὅμως τό πλοῖο τῆς ὑπάρξεώς τους εἶχε φθά--σει σχεδόν στόν προο-ρισμό του, εἶχε φθάσει ἀπέναντι ἀπό τή Χίο, στόν τόπο ὅπου θά καλοῦντο νά δώ--σουν τήν ὁμολογία τῆς πί-στεώς τους, ἡ ὁποία θά τούς ἄνοι-γε μέ τό μαρτύριο

τήν εἴσοδο στόν γα-λή-νιο λιμένα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό τό πλοῖο, τό πλοῖο τῆς ὑπάρ-ξεως τῶν τριῶν ἁγίων Νεο-μαρ-τύρων τῶν Σπετσῶν, τοῦ ἁ-γίου Νικολάου, Ἰωάννου, καί Στα-ματίου, δέν ὑπῆρχε πιθανότητα νά ἐξω-κεί-λει, γιατί στό πηδάλιό του βρι-σκόταν ἱκανός οἰακοστρό-φος, ὁ Χρι-στός, πού δέν θά τό ἄφη-νε νά βυθισθεῖ.

Σέ Ἐκεῖνον τό εἶχαν πα-ρα-δώσει μέ ἐμπιστοσύνη, καί γι᾽ αὐτό οὔτε ἀνησυχοῦσαν οὔτε ἐφο-βοῦντο γιά τήν ἔκβαση τῶν πραγ-μάτων. Ἕνας Ἰούδας βρέθηκε καί γι᾽ αὐτούς, ὅπως καί γιά τόν δι-δάσκαλό τους. Ἕνας Ἰούδας, καί μάλιστα χρι-στιανός, πού τούς πρόδωσε καί τούς παρέδωσε στούς Τούρκους. Καί ἐκεῖνοι προ-σπάθησαν μέ κάθε τρόπο νά τούς ἀναγκάσουν νά ἀρ-νηθοῦν τήν πί-στη τους. Ὅμως οἱ τρεῖς ἅγιοι πα-ρέμε-ναν ἑδραῖοι καί ἀμετακί-νη-τοι καί ἐπα-ναλάμ-βα-ναν στα-θε-ρά τήν ἀπόφασή τους «χρι-στιανός γεννή-θη-κα, χριστια-νός θά πεθά-νω».

Τίποτε δέν στάθηκε ἱκανό νά τούς λυγίσει, γιατί καί μόνο ἡ ὁμο----λογία ὅτι «χριστιανός γεννή-θη-κα» ἦταν ἀπόδειξη γιά τό πόσο βαθειά στήν ψυχή τους ἦταν ρι-ζω-μέ-νη ἡ πίστη στόν Χριστό, ὥστε θεω-ροῦσαν ὅλα ὅσα τούς προ-σέ-φε--ραν οἱ Τοῦρκοι γιά νά τούς ἀνα-γκάσουν νά ἀλλαξοπι-στήσουν «σκύ--βαλα», σκουπίδια τιποτένια πού τούς ἐμπόδιζαν νά κερδίσουν τόν Χριστό.

Ὅμως αὐτοί αἰσθανόταν ἑνω-μέ-νοι μαζί του, αἰσθανόταν ἀπόλυτα ταυ-τισμένοι μαζί του, γι᾽ αὐτό καί δέν ἤθελαν καί δέν μποροῦσαν νά ἀρνηθοῦν τόν Χρι-στό, προκειμέ-νου νά κερδίσουν γήι-να καί φθαρ-τά πράγματα, προκει-μένου νά κερ-δίσουν προσωρινά καί ἐγκόσμια ἀγα-θά.

«Χριστιανός γεννήθηκα, χριστια-νός θά πεθάνω», ἐπαναλάμβαναν σέ ὅλες τίς προτάσεις πού τούς ἔκα--ναν, σέ ὅλες τίς ὑποσχέσεις πού τούς ἔδιδαν. Καί ἡ ὁμολογία τους ἐναρμονιζόταν ἀπόλυτα μέ τόν λό-γο τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀπο--στό-λου Παύλου: «Ἐμοί τό ζῆν Χριστός καί τό ἀποθανεῖν κέρδος». Γιά μένα ἡ ζωή μου εἶναι ὁ Χρι-στός, καί τό νά πεθάνω γιά χάρη του δέν εἶναι ἀπώλεια, εἶναι κέρ-δος. Γι᾽ αὐτό καί συναγωνιζόταν· γι᾽αὐτό καί ὁ ἕνας ἐνεθάρρυνε τόν ἄλλο στόν καλόν ἀγώνα τῆς πί-στεως καί τοῦ μαρτυρίου.

Πρῶτα ὁδηγήθηκε ὁ μεγα-λύ-τε-ρος, ὁ Νικόλαος, στό μαρτύριο, γιατί οἱ Τοῦρκοι πίστευαν ὅτι ἔτσι θά μπορέσουν νά λυγίσουν τά δύο ἀδέλφια, τόν Ἰωάννη καί τόν Στα-μάτιο. Ἀλλά ἀστόχησαν στίς ἐλπί-δες τους. «Βαβαί τοσαύτης ἀδελ-φῶν εὐ-θαρ--σίας! Σπεύδουσιν ἄμφω τίς ἐκ-τμηθῇ πρῶτον!», γράφει ὁ ἱερός Συναξαριστής. Πόσο θάρρος εἶχαν αὐτά τά ἀδέλφια! Σπεύδουν καί οἱ δύο γιά νά προλάβουν ποιός θά μαρτυρήσει πρῶτος.

Ἱερός συναγωνισμός, ἁγιασμένη ἀδελφική ἅμιλλα! Τό στέφος τοῦ μαρτυρίου ἀνήκει

καί στούς τρεῖς, γιατί χριστιανοί γεννήθηκαν καί πέθαναν χριστιανοί. Ἤ μᾶλλον δέν πέθαναν, γιατί τό μαρτύριο δέν εἶναι θάνατος, ἀλλά βάπτισμα ἀθανασίας καί κοινωνία αἰωνιό-τη-τος.

Τό μαρτύριό τους, τό μαρ-τύ-ριο τῶν τριῶν ἁγίων Νεομαρ-τύ-ρων, τῶν πολιούχων τῶν Σπε-τσῶν, τῶν ἁγίων Νικολάου, Ἰω-άν-νου καί Σταματίου, εἶναι μή-νυ-μα πρός ὅ-λους ἐμᾶς πού τούς τιμοῦμε στόν πε-ρικαλλῆ αὐτόν ναό. Εἶναι μία ὑπόμνηση ὅτι τήν πίστη αὐτή στόν Χριστό, τήν ὁποία οἱ τρεῖς ἅγιοι Νεομάρτυρες σφράγισαν μέ τό αἷ-μα τους, ἔχουμε χρέος νά τήν δια-τη-ρήσουμε, ὄχι μόνο ὡς ἱερά πα-ρα-καταθήκη τῶν πατέρων μας, καθώς ἔχουμε τό προνόμιο νά εἴ-μεθα γόνοι μαρτύρων καί ἁγίων, ἀλλά καί ὡς τάλαντο τό ὁποῖο μᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός καί ἔχουμε κα-θῆκον νά τό ἐπαυξήσουμε σέ μία ἐποχή πού δέν ἀπαιτεῖ ἀπό τούς πιστούς τό δι᾽ αἵματος μαρ-τύ-ριο, ζητᾶ ὅμως τή μαρ-τυρία τῆς πίστεως μέσα σέ ἕνα πε-ριβάλλον ἀμφιβολίας καί ἀμ-φι-σβη-τήσεως, ἀπι-στίας καί ἀθεΐας.

Ἄς μήν διστάζουμε, ἄς μήν δει-λιά--ζουμε, ἀλλά ἐμπνεόμενοι καί ἀπό τούς ἁγίους Νεομάρτυρες τῶν Σπετσῶν, τούς ἁγίους Νικόλαο, Ἰωάννη καί Σταμάτιο, ἄς ὁμολο-γοῦ-με καί ἐμεῖς τό ὄνομα τοῦ Χρι-στοῦ καί ἄς φέρουμε τό ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ μέ καύχηση ἀλλά καί ὡς σφραγίδα τῶν ἔργων καί τῆς ζωῆς μας, γιατί μέ τόν τρόπο αὐτό θά τούς τιμοῦμε πραγματικά καί εἴ-μεθα ἀντάξιοι ἀπόγονοί τους.

Αὐτό εὔχομαι ταπεινά σέ ὅλους μας, εὐχαριστώντας ἀπό καρδίας τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη καί προσφιλῆ καί σεβάσμιο ἐν Χριστῷ ἀδελφό, τόν Μητροπολίτη Ὕδρας, Σπε-τσῶν καί Αἰγίνης κύριο Ἐφραίμ, ὁ ὁποῖος εἶχε τήν καλοσύνη νά προσ--καλέσει τήν ἐλαχιστότητά μου στήν πανήγυρη τῶν ἁγίων τριῶν Νεομαρτύρων, γιά νά συνε-ορ---τάσω μαζί σας γιά μία ἀκόμη φορά τούς πολιούχους τῶν Σπε-τσῶν μετά ἀπό 21 ἔτη, στόν περίπυστο αὐτόν ναό, τόν ὁποῖο ἀνήγειρε καί ἐκό-σμη-σε ἡ εὐλάβειά σας πρός τούς ἁγίους. Καί αἰσθάνομαι ἰδιαίτερη συγκίνη-ση εὑρισκόμενος στίς Σπέ-τσες καί προερχόμενος ἀπό τή Μα-κεδονία μας, τήν τόσο πολύπαθη καί στό πα-ρελ-θόν καί δυστυχῶς καί στίς ἡμέρες μας, ἡ ὁποία ὅμως χά-ρισε στήν Ἐκκλησία μας πληθύ ἁγίων Νεο-μαρτύρων, μεταξύ αὐτῶν καί τούς ὑπερδισχιλίους Ναουσαίους Νεομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι μαρτύρη-σαν κα-τά τό ὁλοκαύτωμα τῆς Να-ούσης τό 1822, δύο περίπου μῆνες μετά τούς τρεῖς ἁγίους Νεομάρ-τυ-ρες πού τιμήσαμε χθές καί σήμερα. Καί τούς τιμήσαμε μέ τήν παρουσία τμήματος τοῦ ἱεροῦ καί μυροβλύτου λειψάνου τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Θεσσαλονικέως, τό ὁποῖο μεταφέραμε, κατόπιν παρακλήσεώς σας, καθώς ὁ ἅγιος Δημήτριος συνδέεται ὑμνολογικά μέ τούς ἁγίους νεομάρτυρες τῶν Σπετσῶν. Γιατί καί ἐκεῖνοι ἐνεθαρρύνθησαν στό μαρτύριο ἀπό τόν ἅγιο ἱερομάρτυρα Πλάτωνα, μητροπολίτη Χίου, ὅπως καί ὁ ἅγιος Δημήτριος

ἐνεθάρρυνε τόν νεαρό μαθητή του ἅγιο Νέστορα στόν ἀγώνα κατά τοῦ Λυαίου καί στό μαρτύριό του.

Καί πιστεύουμε ἀκράδαντα ὅτι τόσο ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Δημήτριος, ὁ μυροβλύτης, ὅσο καί οἱ τρεῖς ἅγιοι Νεομάρτυρες τῶν Σπετσῶν θά μεσιτεύουν στόν Θεό καί γιά τή νῆσο αὐτή, γιά τίς Σπέτσες, ἀλλά καί γιά τή Μακεδονίας μας, ἡ ὁποία διέρχεται δύσκολες ἡμέρες καί «διαβαίνει ἐν μέσῳ παγίδων πολλῶν», ὥστε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ διά τῶν πρεσβειῶν τους νά τήν ἀπαλλάξει ἀπό τόν μεγάλο αὐτόν πειρασμό καί νά μήν ἐπιτρέψει νά δοκιμασθεῖ καί ἄλλο ὁ τόπος αὐτός, πού εἶναι ποτισμένος μέ τό αἷμα ἁγίων καί ἡρώων, καί ὁ πιστός λαός του, ἀλλά νά μᾶς χαρίσει τήν εὐτυχῆ ἔκβαση αὐτοῦ τοῦ κλύδωνος, γιά νά δοξάζουμε καί τόν Θεό καί τούς ἁγίους μας.

Σᾶς εὐχαριστῶ, Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα, πάλιν καί πολλάκις, διότι μοῦ δώσατε αὐτή τήν εὐκαιρία να εἶμαι καί νά προεξάρχω σέ αὐτή τή λαμπρά πανήγυρη τῶν ἁγίων Σπετσιωτῶν Νικολάου, Ἰωάννου καί Σταματίου. Εὔχομαι ὁ ἅγιος Θεός νά βοηθήσει, οὕτως ὥστε σύντομα νά βρεθοῦν καί τά λείψανα τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων γιά νά ἔχετε αὐτή τή ζωντανή παρουσία τους, πέρα ἀπό τήν πνευματική, τήν ὁποία ἔχετε στό νησί, νά ἔχετε καί τή σωματική παρουσία τῶν ἁγίων, ὅπως καί ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐπέστρεψε στήν πατρίδα του 800 χρόνια μετά τήν ἁρπαγή τῶν ἱερῶν λειψάνων του ἀπό τούς Σταυροφόρους. Εὔχομαι πολύ σύντομα νά εὐλογήσει ὁ Θεός καί νά θελήσουν καί οἱ ἅγιοι νά μεταφερθοῦν τά λείψανά τους στό νησί πρός ἁγιασμό καί εὐλογία πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.